

Гарас О.М.

*к.т.н., доцент кафедри маркетингу
Одеської державної академії будівництва та архітектури
м. Одеса, Україна*

ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ ФІНАНСОВОГО СТАНУ КРАЇНИ В УМОВАХ ТРАНЗИТИВНОЇ ЕКОНОМІКИ

Декілька місяців пройшло з того часу як змінилася влада в Україні. Аналізуючи ті чи інші дії керівництва країни можна принаймі зробити деякі висновки хто прийшов до влади, чи відповідає та чи інша особа у владі тим завданням які стоять перед владою країни, чи розуміє та чи інша особа які завдання потрібно вирішувати в які терміни і в якому напрямку. З великою впевненістю можна сказати, що дії технічного уряду носять хаотичний порядок і ніякої системи в діях влади або немає взагалі, або дії влади законспіровані до такого ступеню, що побачити їх неможливо. Причин звісно тому багато.

Перш за все вся законодавча гілка влади як працювала на себе, щоб утриматися при владі, так і продовжує працювати, мало зважаючи на нагальні потреби суспільства. Опозиційна коаліція в особі Яценюка А.П. в 2013 році заявляла, ми, тобто опозиція, підготували вісімдесят шість першочергових законів і як тільки прийдемо до влади ми їх приймемо і держава запрацює ефективно в нових умовах. Владу опозиція отримала, але анонсованих законів суспільство поки, що не побачило.

Можна звичайно сказати в своє виправдання, що уряд технічний і тому особливих рішень не приймає. Але ж в країні є маса проблем які потрібно вирішувати негайно незалежно від того, хто зараз при владі.

Головним напрямком на наш погляд є стабілізація в фінансовому секторі країни. Загальний борг країни складає біля 74 мільярдів доларів і

якщо ми отримаємо фінансову допомогу міжнародних інституцій, то ці гроші підуть на обслуговування минулих боргів і тоді ніякої мови про розвиток країни не може бути навіть теоретично. Вихід із ситуації є і він дуже простий і перевірений на практиці більше 400 разів, починаючи з часів закінчення другої світової війни і закінчуючи 1013 роком. Саме стільки разів міжнародні інституції списували зовнішні борги країнам, які попадали в зону ризику банкрутства. В якості прикладу можна навести Польщу, якій у 1991 році списали борг біля 20 млрд. доларів та Грецію, якій списали в 2013 році борг у розмірі 60 млрд. доларів.

Сьогодні в нас є всі підстави просити міжнародну спільноту про допомогу. Чинниками такого прохання є: зовнішня агресія Росії, зміна брехливої і злодійської влади, зміна зовнішнього вектору розвитку держави і т.д., але немає офіційних звернень від прем'єр-міністра, відповідних міністерств та Комітетів Верховної Ради до інституцій, які легко можуть вирішити ці питання. Всі подальші міжнародні кредити направити в реальний сектор економіки і дуже швидко покращити загальну ситуацію в країні. Навіть за приблизними підрахунками це надасть додатково в реальний сектор економіки 15÷17 млрд. доларів за рік в той час коли уряд випрошує по одному мільярду доларів від різних країн.

Другий надважливий напрямок фінансової стабілізації країни знаходиться у банківському секторі країни, який впритул не хоче бачити сьогоднішній прем'єр-міністр. Міжнародний валютний фонд неодноразово наголошував, що для такої бідної країни, як Україна 180 комерційних банків та 5 державних занадто багато. Величезна кількість банків, персоналу, контролюючих та перевіряючих організацій, участь міжнародного капіталу без обмежень та умов призвели до установки надвисоких кредитних ставок, які є непід'ємними для виробника при отриманні кредитів. Практично вся банківська сфера країни сьогодні є фінансовою пірамідою, яку з великим натхненням оберігає держава, вливаючи туди нові і нові порції фінансів, мотивуючи, це тим, що підтримує спокій і стабільність в суспільстві.

Неможливий розвиток країни в якій надаються кредити виробникам під 25% річних в той час, як у Росії, їх дають під 5% річних, а на заході, в Європі, від 0,5 до 2% річних.

Виникає риторичне питання, чи знають про це бувший банкір пан Яценюк А. П. та сьогоднішній пан Кубів С.

Можливо країні набагато дешевше гарантувати виплату всіх 100% вкладів клієнтам ненадійних банків, а їх ліквідувати. Практично на заваді вирішення цього питання в країні на сьогоднішній день є сама влада. Представники якої організували цей сімейний клуб і ризикують втратити владу і країну, якщо не відмовляться утримувати цю піраміду.

Голова Нацбанку та нові міністри готові плакати з екрана телевізора, що деякі банки допомагають ухилитися клієнтам від сплати ПДВ та інших платежів в бюджет і не розуміють простої речі, що реальний сектор економіки в малому і середньому бізнесі вже давно у передсмертних конвульсіях через брак оборотних коштів і без нього банківський сектор також помре.

За розумінням наших чиновників можна третину населення країни зробити контролерами але тільки на один місяць бо надалі контролювати вже буде нічого і нікого. Крім того виникає ще одне цікаве запитання до прем'єр-міністра та голови Нацбанку, якщо країна банкрут, то чому не має інформації, що накоїли конкретні особи Азаров М.Я., Арбузов, Соркін і як держава оцінює їх дії? Судячи зі слів колишнього Голови Верховної Ради Рибачка В.В., то нова влада не особливо критикує попередню через дискредитаційні заходи які допускає сама.

Третій не менше важливий напрямок пошуку фінансів – це реформування житлово-комунального сектору, який неможливо реформувати без енергетичного сектору, який забезпечує функціонування житлово-комунального сектору та реального сектору економіки. Для отримання подальших кредитів від Міжнародного валютного фонду країні потрібно звести прозорий баланс енергетичних ресурсів, розглянути куди поділися

фінанси у цій сфері. За даними експертів, загальна сума коштів, які сплачуються щомісячно через сферу ЖКГ складає біля 60 мільярдів гривень, або, по-іншому, більше 700 млрд. грн. на рік.

Основна маса (порівняйте з бюджетом країни) цих грошей осідає в приватних структурах облгазів теплокомуненерго, які дуже часто є дочками енергетичного сектору, водопостачання та інших. Ситуацію можна докорінно змінити навіть без участі Верховної Ради постановами Кабінету Міністрів, Указами Президента, іншими актами, але уряд в аварійному порядку приймає рішення про підняття ціни на газ, прекрасно усвідомлюючи куди підуть ці фінансові потоки і що це призведе до подальшого зубожіння населення та подальшого розвалу житлово-комунального сектору країни в цілому. Більше того, той же Ахметов Р. Л., знаходячись в Україні чи Фірташ Д. в американській в'язниці, які фактично сьогодні є власниками облгазів теплокомуненерго та інших структур будуть у подальшому нарощувати прибутки, виділяючи з цього відповідний процент урядовцям. Не вкладаючи нічого в економію енергоресурсів, адже чим більше енергоносіїв споживає суспільство, тим вищий їх заробіток. Разом з тим погіршать безпеку експлуатації газопроводів чи теплоцентралей скоротивши ще одного слюсаря чи теплотехніка, який буде отримувати допомогу із фонду страхування по безробіттю.

Ситуацію можна змінити на краще повернувши ряд підприємств в комунальну та державну власність і на основі простих розрахунків навести дані скільки кілометрів тепломереж та інших комунікацій буде замінено на протязі року з урахуванням підвищення тарифів під відповідним контролем і як державних, так і суспільних структур, що унеможливить розкрадання коштів.

Великий вплив на подальший розвиток держави сьогодні має аграрний сектор який, на відміну від інших, бурхливо розвивається і судячи з публікацій має сьогодні надприбутки. Керівники держави та відповідних міністерств мають рацію коли кажуть, що 10 сімей володіють 90% прибутків

у цій сфері. Разом з тим профільне міністерство нічого не робить з метою наведення ладу в цій сфері. Всім відомо, що наші машинобудівні підприємства, зокрема Могилів - Подільський машзавод, виготовляє техніку для переробки зернових культур і монтує їх в країнах ближнього сходу, куди Україна поставляє не перероблену аграрну продукцію. Такої безгосподарності і втрати прибутків від переробки своїх вирощених культур мабуть не допустила б ні одна з країн світу. Раз є надприбутки, то достатньо було б удосконалити законодавчу базу, знайти стимули для організації переробки нашої продукції і на протязі року можна забезпечити роботою і зарплатою третину сільського населення та подвоїти надприбутки аграрного сектору, тим більше, що урожай в 60 млн. т зернових в 2013 році це тільки проміжний варіант.

За розрахунками фахівців можливий урожай для України 100 млн. т зернових через декілька років, а наявність внутрішніх інвестиційних ресурсів могли б повирішувати всі питання в цьому секторі без допомоги з боку держави. Для цього профільному міністерству потрібно провести інвентаризацію ресурсів виробництва, що є в наявності, як використовується, куди запросити інвесторів, одним словом виступити організатором роботи однієї з кращих країн світу в даній сфері.

Правляча коаліція, яка сьогодні стоїть на захисті пересічного громадянина, могла би на законодавчому рівні обмежити в цій та інших сферах апетити олігархів, установивши правильні та розумні обмеження в монополізації, користуючись досвідом інших країн. Законодавча та виконавча гілки влади в умовах постійних змін у суспільстві повинні скоординувати свої дії, виділити головні напрямки подальшої стабілізації в народногосподарському комплексі та негайно прийняти необхідну законодавчу базу. З метою прискорення розробки законодавчих актів провести інвентаризацію законів які були напрацьовані на протязі останніх 20 років, але не прийняті з різних причин, доопрацювати їх та прийняти в установленому порядку. Створити загальний відкритий перелік законодавчих

актів які пропонувалися до прийняття законодавчим органом влади, надати можливість суспільству та фахівцям всебічно оцінити їх для подальшого використання на користь суспільства.